

Možná to ví někdo třetí

Helena Vondráčková

Schovávám
v hrníčkách
prošlé lístky státních drah.
Zbytky snů
na víčkách,
rána jsou bledá
na židlích sedá prach.

Proč jsi tam a já tu?
Kdy přijde čas návratů?
Kde máš lístek zpáteční?

Možná to ví někdo třetí,
ani ty
(ani já)
ani ty, ani já.
Já jenom vím, jak čas letí,
musím jít,
(musím jít)
zase dál.
(dál)

Dny se jak šíp kolem mihnou,
jako stín,
(jako klam)
jako stín, jako klam.
I ranní čaj má chuť divnou
když jsi sám.

Vybírám
ze schránky
pohlednici barevnou.
Slova jsou
hádanky,
poutníci, kteří
kolem mých dveří jdou.

Proč se zdá vzdálené,
to nač sáhnout můžeme?
Proč se lidé míjejí?

Možná to ví někdo třetí,
ani ty
(ani já)
ani ty, ani já.
Já jenom vím, jak čas letí,
musím jít,
(musím jít)
zase dál.
(dál)

Dny se jak šíp kolem mihnou,
jako stín,
(jako klam)
jako stín, jako klam.
I ranní čaj má chuť divnou
když jsi sám.

(když jsi sám

Možná to ví někdo třetí,
ani ty
(ani já)
ani ty, ani já.
Já jenom vím, jak čas letí,
musím jít,
(musím jít)
zase dál.
(dál)

Dny se jak šíp kolem mihnou,
jako stín,
(jako klam)
jako stín, jako klam.
I ranní čaj má chuť divnou
když jsi sám.
(když jsi sám
aaa, ...)